

Arrest

nr. 212 466 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. BYUMA *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 4 januari 2016 België binnen met een taskara en vraagt op 20 januari 2016 asiel aan. Op 29 juni 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 juli 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U werd 30 jaar geleden geboren in Diwal, een dorp in de regio Qulkish in de provincie Wardak. Toen u nog een kind was verhuisde uw gezin naar Kabul waar u bleef tot uw vertrek. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U heeft hoger onderwijs genoten en bent gaan werken bij Première Urgence-Aide Médicale Internationale (PU-AMI) in 2011. Daar was u verantwoordelijk voor de administratie, de financiële opvolging van de administratie en de verdeling van het magazine van de organisatie. Uw moeder is reeds overleden aan natuurlijke oorzaken en uw vader is sinds uw vertrek verhuisd naar uw zus die in Pakistan woont.

Op de tweede december van 2015 vertrok u op uw werk om een vriend te ontmoeten in het Asia hotel om samen thee te drinken. Na een tijdje kwam er iemand naar jullie tafel. Hij groette u met uw naam en vroeg of u even met hem een privé-conversatie kon hebben. Nadat jullie apart gingen zitten vertelde hij u dat hij wist waar u vandaan kwam, waar u woonde, waar u werkte, dat hij dus alles over u wist. Hij vertelde u dat hij een goede man kende, en dat u deze man moest meenemen naar uw kantoor. Hij wou u zijn echte naam niet zeggen maar zei dat u hem Haji mocht noemen. U probeerde hem af te wimpelen door te zeggen dat jullie geen openstaande vacatures hadden en u de zaak zou herbekijken als dat veranderde. Hij bleef echter benadrukken dat u zo snel mogelijk die jonge man in het kantoor moest brengen, dat hij dringend werk nodig had en dat u als goede moslim dit moest doen. Nadien vertrok hij weer en ging u terug naar uw vriend. U dronk uw thee en keerde terug naar huis. U ging gewoon verder met uw leven tot u drie dagen later een telefoontje kreeg. Het was Haji van voordien. Hij zei dat hij nog steeds aan het wachten was op het moment waarop u deze onbekende man meebracht naar uw kantoor. Opnieuw probeerde u duidelijk te maken dat er geen openstaande posities waren in uw kantoor maar de man bleef maar aandringen. U legde uit dat u niet zomaar iemand kon meenemen, dat daar specifieke kanalen voor bestonden en legde de telefoon neer. De daaropvolgende maandagavond na het eten klopte er iemand aan de deur. U ging aan de deur staan zonder deze te openen en vroeg wie er was. De persoon aan de andere kant zei dat hij uw buurman was en noemde uw naam. Toen u de deur opende pakte hij u aan uw kraag en sleurde u de straat op. Ze waren met twee en de andere persoon plaatste een wapen tegen uw lies. Ze dreigden dat u stil moest zijn en dwongen u in een auto. Ze deden een blinddoek rond uw ogen terwijl u vroeg wat er aan de hand was. Ze sloegen u tegen uw achterhoofd en zeiden opnieuw dat u uw mond moest houden. Na even rijden haalden ze u uit de wagen en brachten ze u naar binnen. U hoorde de stem van de man in het hotel zeggen: "Mullah Sahib, dit is de persoon waar ik het over had", waarna ze u in een gesloten kamer zetten. Toen Haji de kamer binnenkwam begon hij u te beledigen omdat u zijn wens niet had ingewilligd. U gaf hem gelijk maar poogde duidelijk te maken dat u er niets aan kon doen, u kon immers niet zomaar een onbekende meenemen. De mannen spraken Pashtu met elkaar en ze gebruikten ook Arabische woorden. Na een paar minuten kwam de mullah binnen, toen hij te weten kwam dat u niet had gedaan wat ze vroegen sloeg hij u in het gezicht. Hij haalde een jonge man erbij en zei dat u deze man moest binnen brengen in het kantoor. U probeerde met hem te onderhandelen en duidelijk te maken dat u voor uw vader moest zorgen. Hij werd heel kwaad, verliet de kamer en kwam terug met een plastieken zak die hij tegen u aangooide. Hij zei dat als er iets gebeurde u hiervan verder kon leven. Hij schoot met een geweer in uw richting en ze sloegen u, uit angst gaf u toe. Ze brachten u terug naar huis en gaven u de zak die vol geld zat. Er zat ongeveer 500.000 Afghani en 10.000 dollar in. De volgende dag verzamelde u uw documenten en kleren voor u en uw vader. Jullie vertrokken naar een vriend van u en diens vader. Daar aangekomen vertelde u alles wat er was gebeurd aan uw vader, uw vriend en zijn vader. De vader van uw vriend zei dat u het land moest verlaten. Uw vriend vertrok met zijn vader en uw paspoort. Toen ze terugkwamen zei hij dat hij uw paspoort had afgegeven zodat u het land kon verlaten. De dinsdag nadien verliet u het land met het vliegtuig naar Iran. Uw vriend gaf u 500 dollar cash uit de zak voor uw reis. Onderweg werden op 15.12.2015 uw vingerafdrukken genomen in Griekenland. Op 04.01.2016 kwam u aan in België en op 20.01.2016 vroeg u asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

U bent opgevoed als sjiitische moslim maar in uw studententijd stopte u met echt te praktiseren. Sinds uw aankomst in België gaat u naar bijeenkomsten van Jehova's getuigen. U bent niet bekeerd maar geboeid door de religie.

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaart u uw ontvoerders te vrezen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u Afghaans identiteitsbewijs ('taskara') met een Engelse vertaling, een Afghaans rijbewijs, twee bankkaarten van Azizi bank, een kaart van de 'First MicroFinanceBank', een Afghaanse werkkaart, een Afghaanse bloeddonorkaart, diverse documenten van NIMA (National Institute of Management & Administration) waaronder puntenlijsten, badges en diploma's,

diverse documenten van UMEF waaronder puntenlijsten, diploma en een badge, een badge van PU-AMI, een contract van PU-AMI, drie certificaten van opleidingen, 16 foto's van uw scholing en uw werk, twee nieuwsbrieven van PU-AMI, uw ontslag-email en antwoord aan E. P. (...) en tenslotte een brief van S. L. (...) aan de asielautoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u er niet bent in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft kunnen maken.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat er weinig geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan.

Uw verklaringen betreffende uw hoofdrede om Afghanistan te verlaten zijn weinig plausibel en op een aantal punten niet consistent. Bovendien legt u geen enkel bewijsstuk neer dat de kern van uw asielrelaas kan ondersteunen. Het is immers opmerkelijk dat deze groep, vermoedelijk de taliban, u zouden benaderen om hen te helpen. Uit informatie waar het CGVS over beschikt (zie landeninformatie) blijkt dat de taliban een groot netwerk aan medestanders heeft, van mensen uit allerlei groeperingen in de samenleving. Deze vaststelling doet al twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid. Daarenboven zouden ze u zomaar, zonder verklaring, een zeer grote som geld geven (CGVS, p. 16). Ze gaven u geen instructies, ze hadden geen manier om u te controleren en ze lieten u gewoon vrij gaan met enkel de belofte dat u zou doen wat ze u vroegen. Geen enkele groep, of het nu gaat om de taliban, daesh of eender welke criminele groepering, zou zo te werk gaan. Zo zouden ze door uw hulp in te schakelen een bijzonder groot risico creëren voor zichzelf. Door hun identiteit aan u prijs te geven maken ze veel kans hun eigen plannen uiteindelijk gedwarsboomd te zien. U zou immers kunnen vluchten met het geld dat ze u gegeven hebben (vluchten heeft u overigens ook gedaan) en hun identiteit of hun plannen kunnen doorgeven aan de autoriteiten. Het is dan ook weinig plausibel, en niet geloofwaardig dat ze iemand zoals u, die bovendien te kennen gaf heel weigerachtig te staan tegenover hun eis, zo een belangrijke taak te laten uitvoeren. Er kunnen dan ook grote vraagtekens geplaatst worden bij de door u geschetste handelswijze van uw ontvoerders.

Ook uw eigen gedrag in deze situatie is opmerkelijk en weinig plausibel. Gezien de dreigementen van deze Haji is het zeer moeilijk te begrijpen dat u niet onmiddellijk, vanaf jullie eerste ontmoeting in het hotel, uw werkgevers hebt gewaarschuwd. Zo hadden ze u misschien kunnen helpen en een potentiële bedreiging voor hun organisatie kunnen voorkomen door alle toekomstige nieuwkomers of bezoekers door te lichten. Ook later, tijdens of na uw vertrek, nam u niet de moeite om uw collega's te waarschuwen. Uw verklaringen hierover (CGVS, p. 17) houden geen steek. Het voorbeeld dat u aanhaalde van de poetsman die een vraag stelde over zijn veiligheid in zijn thuisregio waarop naar verluidt zou geantwoord zijn dat ze niks konden doen is niet van toepassing op uw concrete situatie daar die poetsman het had over zijn thuisregio vol anti-regeringsgezinden en niet over een situatie zoals de uwe waarbij u toch suggereert dat de organisatie in Kabul een doelwit was. Wanneer u hiermee werd geconfronteerd zei u enkel dat uw leven in gevaar was en dat het misschien niet goed was van u. Bovendien springt het in het oog dat u zelf een stuk voorlegt waaruit blijkt dat u niet lang na uw vertrek contact had met uw werkgever (cfr ontslagbrief- stuk 17 in groene farde) en hem enkel liet weten dat u ontslag nam omwille van familiale problemen. Uw werkgever antwoordde hier zelfs op en zei dat hij teleurgesteld was dat u zo onverwacht en zonder de gebruikelijke procedure te volgen niets meer van u laten horen had. Het is allerminst overtuigend dat u het niet nodig zou geacht hebben uw collega's in te lichten indien u werkelijk had gedacht dat er een dreiging ten aanzien van de organisatie bestond. Zelfs wanneer u reeds in veiligheid

was nam u niet de moeite om hen op de hoogte te brengen. Het is moeilijk te geloven dat indien ze werkelijk in gevaar waren, u niet die kleine moeite zou doen om de collega's waarmee u al ettelijke jaren samenwerkte in te lichten. Tenslotte maken uw verklaringen over het geld geen steek. U zei dat deze organisatie u 500.000 Afghani én 10.000 dollar gaven. Zelf verdiende u rond de 20.000 of 24.000 Afghani per maand. Dit pak geld is voor u ettelijke malen meer dan een jaarloon. Toch claimde u maar met 500 dollar te zijn vertrokken én bovendien geen enkel idee te hebben van wat er met de rest van het geld is gebeurd (CGVS, p.16). Opnieuw is dit zeer weinig plausibel en bijgevolg nagenoeg ongeloofwaardig. U haalde ook aan dat er vlak na uw vertrek een Frans restaurant is aangevallen (CGVS, p.16). Buiten het feit dat PU-AMI een Franse organisatie is, is er geen enkele reden om aan te nemen dat dit iets te maken zou hebben met uw – overigens – ongeloofwaardig asielrelaas, laat staan dat u er een gegronde vrees uit zou kunnen putten. Uit bovenstaande kan er worden besloten dat het door u aangehaalde asielrelaas als ongeloofwaardig dient beschouwd worden.

Hoewel uw voormalige functie bij PU-AMI niet door het Commissariaat-generaal wordt betwist, volstaat dit gegeven niet om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Het louter gegeven dat u daar werkte is niet voldoende om te besluiten dat u in de toekomst een risico zou lopen op vervolging. Zeker aangezien het door u aangehaalde incident niet geloofwaardig is. Bovendien blijkt na een onderzoek van de facebookpagina van PU-AMI en uit de door u voorgelegde documenten dat noch de organisatie, noch de individuele werknemers er enig probleem in zagen dat hun beeltenis en hun identiteit vrijelijk gepropageerd werd hetgeen in een land als Afghanistan toch ook wel wil zeggen dat men zichzelf niet als doelwit beschouwd (zie landeninformatie en documenten). Uw vrees ten aanzien van de Afghaanse maatschappij en de Taliban dat u, door u langdurig verblijf in Europa, zal beschouwd worden als een ongelovige (CGVS, p. 19) is evenmin op afdoende wijze aangetoond. Het is een wijdverspreid en alom geweten (ook door de Taliban) gegeven dat er ook in Europese landen grote moslimgemeenschappen met een vrije religieuze beleving zijn. Er staat u zodoende niets in de weg om hier uw religie volledig en vrij te beleven. Ook brengt u geen enkel element aan waaruit zou blijken dat men in Afghanistan concrete aanwijzingen heeft om te denken dat u bekeerd zou zijn.

Tot slot is het feit dat u interesse toont voor de getuigen van Jehova maar niet bent bekeerd onvoldoende om te besluiten dat u vervolgd zou worden in de toekomst op basis van religie. Zoals u zelf zei wilt u niet van religie veranderen (CGVS, p. 17) en is dit slechts een vrijblijvend onderzoek naar andere religies. Het vluchtelingenstatuut kan u niet toegekend worden.

De door u voorgelegde documenten staven enkel uw functie bij PU-AMI, uw scholing, uw identiteit en het feit dat u contact heeft met de getuigen van Jehova, wat door het CGVS niet wordt betwist. Zodoende laten ze niet toe de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld en hierbij verwijst naar uw tewerkstelling, uw asielrelaas en uw religieuze onderzoek dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat

tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. U slaagde er immers niet in om uw asielrelaas aannemelijk te maken en uw tewerkstelling en religieuze exploratie zijn niet van die aard dat het risico verhoogd wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4, 17, § 2, en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 10.3, 10.4 en 18 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij oordeelde ten onrechte dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1. Tewerkstelling bij NGO

Verzoeker was werkzaam bij NGO PU-AMI wat door verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken in bestreden beslissing.

Ten tijde van het incident bracht verzoeker dozen gevuld met magazines over en weer naar PU-AMI. Meer bepaald bracht verzoeker deze magazines van de drukkerij naar de NGO om ze vervolgens naar de distributeur te brengen.

De plichten van verzoeker worden uitgebreid omschreven in een vacature die op dit moment niet meer openstaand is maar wel online te consulteren is:

"4. Manage dispatch of printed magazines from printer workshop to distribution points and retrieve distribution receipts. "(stuk 2, "Salamati Administrative Assistant & Distribution Officer, Kabul + Travels, Afghanistan", te consulteren op <https://un-jobs.org/vacancies/1242048220258>)

Daarenboven wordt in elk magazine wordt de naam van verzoeker uitdrukkelijk vermeld (stuk 3 en stuk 4).

De vraag dient dan ook gesteld te worden waarom, gelet op deze persoonlijk situatie, geen afweging werd gemaakt over het feit dat verzoeker duidelijk een risicoprofiel heeft en bescherming behoeft nu er een reële kans op nieuwe vervolging is en de vrees hiertoe vanwege verzoeker gegrond is.

Verzoeker heeft banden met mensenrechtenorganisaties en komt omwille hiervan, mede gelet op de objectieve informatie die voorhanden is, in aanmerking voor bescherming.

"AGEs are reported to target human rights activists, with activists having been killed or injured in targeted attacks." (stuk 5, "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan", UNHCR, 19 april 2016, te consulteren op <http://www.refworld.org/pdfid/570f96564.pdf>)

"Human rights defenders faced constant threats to their life and security. In June, at least four people were killed when police opened fire on demonstrators protesting deteriorating security conditions in Kabul following a 31 May truck bombing that killed more than 150 people. No investigations appeared to have been conducted into the police shootings. Relatives of the victims subsequently staged a sit-in for several weeks in Kabul, which the police broke up by force. One person was killed and at least five others were reported to have been arbitrarily detained in a private house and questioned by plain-clothes officers before being released the next day. In July, the government proposed amendments to the laws on associations, strikes and demonstrations, which would limit the rights to freedom of association and expression by introducing new restrictions on the organization of demonstrations and strikes. The proposed amendments would also give police enhanced authority to stop or prevent demonstrations or strikes, further undermining the right to peaceful assembly."

(stuk 6, Amnesty International, Amnesty International Report 2017/18 - Afghanistan, 22 februari 2018, te consulteren op <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5a99395da&skip=0&querv=ngo%20workers&coi=AFG&searchin=fulltext&sort=date>)

"On 28 December in Kabul city, Daesh/ISIL-KP targeted a Shi'a Muslim cultural centre during a political gathering in a predominately ethnic Hazara neighbourhood, killing 42 civilians and injuring a further when an attacker detonated a suicide vest inside a crowded room of social activists, students, and rights defenders."

(stuk 7, UNAMA, Afghanistan: Protection of Civilians in Armed Conflict - Annual Re-port 2017, te consulteren op <http://www.refworld.org/cgi-bin/texis/vtx/rwmain?page=search&docid=5a854a614&skip=0&querv=ngo%20workers&coi=AFG&searchin=fulltext&sort=date>)

Verwerende partij heeft belangrijke elementen niet onderzocht en is tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht. Het is duidelijk dat verzoeker een risicoprofiel heeft en in het kader hiervan met alle persoonlijke elementen in acht genomen, dient te worden beschermd.

2. Het niet informeren van de collega's van verzoeker

Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij niet zijn overste en zijn collega's heeft ingelicht over zijn problemen.

Verzoeker wenst in de dit kader te benadrukken dat hij hiervoor bewust koos omdat hij anders zijn vader en overige familieleden in gevaar zou kunnen brengen. Immers, hadden zij in tegenstelling tot verzoeker, hun woonplaats niet verlaten.

Verzoeker deelde dit reeds mee aan verwerende partij tijdens het gehoor:

"Ze waren misschien in gevaar? Maar mijn leven was in gevaar, ik kon mijn vader ook niet meenemen en zijn veiligheid niet garanderen, ik probeerde gewoon verder te gaan. Sorry misschien is het slecht maar zelfs in het dorp vreesde ik voor het leven van mijn vader." (administratief dossier van verweerster, gehoorverslag van 11 oktober 2017)

Verwerende partij staart zich blind op het feit dat verzoeker zijn collega's niet heeft geïnformeerd over zijn problemen. Echter gaf verzoeker tijdens het verhoor aan dat hij hierover niks vertelde omdat hij de veiligheid van zijn familie vreesde. Verzoeker vertrouwde zijn collega's onvoldoende om hen de gewelddaden toe te vertrouwen waar hij het slachtoffer van werd.

Daarenboven wenst verzoeker erop te wijzen dat hij als enige hazara functioneerde in de afdeling van PU-AMI te Afghanistan. Dit was voor verzoeker nog een reden te meer waarom hij zijn collega's en overste niet in vertrouwen kon nemen over zijn persoonlijke problemen."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c) toe te kennen.

1. Veiligheidssituatie in Kabul

Verwerende partij baseert zich voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst, zijnde de provincie Kabul, op het rapport EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017.

Verwerende partij baseert zich echter niet op de meest recente informatie nu EASO in mei van dit jaar een nieuwe update uitgebracht m.b.t. de veiligheidssituatie die een duidelijke achteruitgang van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul beschrijft (stuk 8, European Union: European Asylum Support Office (EASO), Afghanistan: Security Situation - Update, May 2018, p. 26-27):

"In 2017, UNAMA documented the highest amount of civilian casualties in the country in Kabul province (including Kabul city), with 1 831 civilian victims (479 deaths and 1 352 injured). This represents an increase of 4 % compared to 2016. Most of the victims were casualties from suicide or complex attacks in Kabul city, non-suicide IEDs, and deliberate and targeted killings (79). UNHCR stated that an 'increasing use of magnetic IEDs has led to serious concern among the population in Kabul, particularly of high profile figures [who] feared being targeted. It has also contributed to the number of civilian casualties in Kabul' (80).

In a map depicting 'conflict severity' in 2017 - a combination of three indicators: security incidents, civilian casualties, and conflict-induced displacement - UNOCHA places most of the districts of Kabul province in the lowest two categories. Only Paghman in the west and Surobi in the east of the province are in the middle category (81). UNOCHA considered Kabul as a province where persons exhibiting high protection concerns are located, defined as 'new IDPs, natural disaster affected people, returnees, refugees and vulnerable members of the host community', as well as 'non-displaced conflict affected people'. These are people living in close proximity (1 km) to explosive hazards resulting from conflict (82).

In the period from 1 January 2017 to 31 March 2018, 388 incidents related to insurgents in Kabul province were found in open media sources by the Global Incidents Map website (83).

Surobi district is depicted by the BBC as a district with medium open Taliban presence, defined as being attacked at least three times a month (84). For example, in December 2017, an IED loaded on a motorcycle targeted the ALP commander and wounded ten individuals, the commander, three bodyguards and six civilians (85). In January 2018 the Afghan Ministry of Defense reported holding ground operations against the insurgents in Surobi district, killing six insurgents and wounding four (86).

According to the United Nations Department of Safety and Security (UNDSS), quoted by UNHCR, Khak-e Jabbar has the same security level as Surobi and Paghman (87).

The following incidents were reported in traditional and social media: In Chahr Asyab, the Ministry of Interior claimed having arrested a suicide bomber in October 2017 (88). In September 2017, in Qarabagh district, two civilians were killed and two or three others wounded in a US drone strike on a wedding party, after some men fired some celebratory rounds into the air (89). In November 2017, one person was killed and 14 wounded, among whom three NATO soldiers (90)."

Op basis van deze meer recente informatie moet worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst.

2. Individualisering van het risico op ernstige schade

Verzoeker wenst te benadrukken dat de individualisering van het risico op ernstige schade op zijn minst dient te gebeuren zoals uiteengezet in het arrest van de Algemene Vergadering van de Raad, met nr. 195 228 van 20 november 2017.

Bij de beoordeling van het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dient er een grondige individualisering van dit risico plaats te vinden op grond van de 'persoonlijke omstandigheden'.

Het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat "hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan lever en dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staats- secretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Die 'persoonlijke omstandigheden verschillen van deze die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b).

Verzoeker zijn job als werknemer bij NGO PU-AMI, zijn statuut als terugkeerder en het feit dat hij een grote interesse vertoont voor de getuigen van Jehova, maken individuele omstandigheden uit die het risico op ernstige schade voor verzoeker aanzienlijk verhogen.

Verzoekers integratie hier, zijn verwestering, zijn veranderde kijk op religie en leven in een gemeenschap, en vooral het feit dat hij werkzaam was in Afganistan bij een internationale NGO, maken hem erg kwetsbaar voor ernstige schade, maar ook voor gedwongen rekrutering en/of ontvoering tegen losgeld.

Er dient hierbij gewezen worden op pagina 29 van het COI rapport van 20 februari 2018, waarbij er gesteld wordt dat er een toenemende criminaliteit is in Jalalabad, door economische maffia, machtsmonopolies van lokale individuen, illegale (sic) gewapende mannen, zwakke veiligheidsorganen.

Er zijn voor verzoeker individuele omstandigheden die toelaten een lagere geweldsgraad te hanteren om te beslissen hem subsidiaire bescherming toe te kennen."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een print van een vacature, te consulteren op <https://unjobs.org/vacancies/1242048220258>;
- een kopie van het magazine Salamati, "Substance Abuse and Addiction", april 2015;
- een kopie van het magazine Salamati, "Maternal, Newborn and Child Health", december 2015;
- het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, p. 38;
- het "Amnesty International Report 2017/18 – Afghanistan" van 22 februari 2018;
- het rapport "Afghanistan Annual Report on Protection of Civilians in Armed Conflict: 2017" van UNAMA, p. 41;
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 26-27.

2.2.2. Op 3 oktober 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018, p. 1-34, de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 83-84, en de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017.

2.2.3. Op 9 oktober 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij, samen met de volgende stukken:

- drie magazines van "Health Messenger" (stukken 1, 2 en 3);
- een enveloppe (stuk 4);
- kopieën van twee brieven van de Sociale Raad van de Mensen in Qola-Kheish, voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling (stukken 5 en 6);
- kopieën van een visitekaartje (stuk 7);
- kopieën van foto's van bijeenkomsten van Jehova's getuigen (stukken 8 en 9);
- een kopie van een foto van zijn gsm (stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel

aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4, 17, § 2, en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van de artikelen 10.3, 10.4 en 18 van de richtlijn 2013/32/EU en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er weinig geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan, nu (i) zijn verklaringen over de hoofdrede om Afghanistan te verlaten weinig plausibel zijn en op een aantal punten niet consistent, (ii) hij geen enkel bewijsstuk neerlegt dat de kern van zijn asielaanvraag kan ondersteunen, (iii) zijn gedrag in deze situatie opmerkelijk en weinig plausibel is, en (iv) de door hem voorgelegde documenten niet toelaten de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot de kern van zijn asielaanvraag te herstellen, omdat (B) zijn voormalige functie bij PU-AMI niet volstaat om zijn vrees in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken, omdat (C) zijn vrees dat hij door zijn langdurig verblijf in Europa zal beschouwd worden als een ongelovige niet op afdoende wijze is aangetoond, omdat (D) zijn interesse voor de getuigen van Jehova onvoldoende is om te besluiten dat hij in de toekomst zou worden vervolgd op basis van religie, en omdat (E) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoeker over de hoofdreden waarom hij Afghanistan verlaten heeft, met name zijn ontvoering, weinig plausible en op een aantal punten inconsistente verklaringen aflegde en dat verzoeker bovendien geen enkel bewijsstuk neerlegde dat de kern van zijn asielaas kan ondersteunen. Ook de Raad acht het immers opmerkelijk dat de groep die verzoeker ontvoerde, vermoedelijk de taliban, verzoeker zou benaderen voor hulp. Uit informatie in het administratief dossier blijkt immers dat de taliban een groot netwerk aan medestanders heeft, van mensen uit allerlei groeperingen in de samenleving (adm. doss., stuk 21, map met 'landeninformatie', document nr. 3, EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Recruitment by armed groups*" van september 2016). Nog opmerkelijker is het dat deze groep verzoeker zomaar, zonder verklaring en zonder verdere instructies, een zeer grote som geld zou geven (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 11 oktober 2017, p. 16). Ze gaven verzoeker geen instructies, hadden geen manier om hem te controleren en lieten hem gewoon vrij gaan met enkel de belofte dat hij zou doen wat ze hem vroegen. Geen enkele professionele groep, of het nu gaat om de taliban, Daesh of eender welke criminele groepering, zou zo te werk gaan. Door verzoekers hulp in te schakelen, zouden ze bovendien een bijzonder groot risico creëren voor zichzelf. Door hun identiteit aan verzoeker prijs te geven, maken ze immers veel kans om hun eigen plannen uiteindelijk gedwarsboemd te zien wanneer verzoeker zou gaan vluchten met het geld dat ze hem hadden gegeven – wat hij overigens ook heeft gedaan – en hun identiteit of hun plannen zou doorgeven aan de Afghaanse autoriteiten. Het is dan ook weinig plausibel en niet geloofwaardig dat de personen die verzoeker ontvoerden iemand zoals hem, die bovendien te kennen gaf heel weigerachtig te staan tegenover hun eis, zo een belangrijke taak te laten uitvoeren. Ook de Raad plaatst bijgevolg grote vraagtekens bij de door verzoeker geschetste handelswijze van zijn ontvoerders.

Daarbij komt dat verzoekers verklaringen over het geld dat hij van zijn ontvoerders ontving totaal niet geloofwaardig zijn. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"U zei dat deze organisatie u 500.000 Afghani én 10.000 dollar gaven. Zelf verdiende u rond de 20.000 of 24.000 Afghani per maand. Dit pak geld is voor u ettelijke malen meer dan een jaarloon. Toch claimde u maar met 500 dollar te zijn vertrokken én bovendien geen enkel idee te hebben van wat er met de rest van het geld is gebeurd (CGVS, p.16). Opnieuw is dit zeer weinig plausibel en bijgevolg nagenoeg ongeloofwaardig."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Bovendien is het, gezien de dreigementen die verzoeker volgens zijn verklaringen ontving, moeilijk te begrijpen dat hij zijn werkgevers en collega's niet onmiddellijk heeft gewaarschuwd. Zijn werkgevers hadden hem dan misschien kunnen helpen en een potentiële bedreiging voor hun organisatie kunnen voorkomen door alle toekomstige nieuwkomers of bezoekers door te lichten. De verklaringen die verzoeker hierover aflegde op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) houden geen steek. Het voorbeeld dat hij aanhaalde van de poetsman die een vraag stelde over zijn veiligheid in zijn thuisregio waarop naar verluidt zou geantwoord zijn dat ze niks konden doen (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 11 oktober 2017, p. 17) is niet van toepassing op zijn concrete situatie daar die poetsman het had over zijn thuisregio vol anti-regeringsgezinden en niet over een situatie zoals die van verzoeker waarbij hij toch suggereert dat de organisatie in Kabul een doelwit was. Uit de ontslagbrief die verzoeker op het CGVS voorlegde (adm. doss., stuk 20, map met 'documenten', document

nr. 17) blijkt dat verzoeker niet lang na zijn vertrek contact had met zijn werkgever en hem enkel liet weten dat hij ontslag nam omwille van familiale problemen en dat zijn werkgever hierop antwoordde en zei teleurgesteld te zijn dat verzoeker zo onverwacht en zonder de gebruikelijke procedure te volgen niets meer van zich had laten horen. Zelfs wanneer verzoeker reeds in veiligheid was, nam hij niet de moeite om zijn werkgevers en collega's op de hoogte te brengen. Ook de Raad acht het allerminst geloofwaardig dat verzoeker het niet nodig zou geacht hebben om zijn werkgevers en collega's, waarmee hij al vele jaren samenwerkte, in te lichten indien hij werkelijk had gedacht dat er een dreiging ten aanzien van de organisatie bestond en zij werkelijk in gevaar waren. Waar verzoeker thans in het eerste middel van zijn verzoekschrift laat gelden dat hij zijn collega's onvoldoende vertrouwde om hen de gewelddaden toe te vertrouwen waarvan hij het slachtoffer werd en dat hij vreesde voor de veiligheid van zijn familie, beperkt hij zich tot een summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde – en door de Raad overgenomen – vaststellingen, zonder deze *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Tijdens het gehoor op het CGVS heeft verzoeker, gevraagd waarom hij zijn collega's niet had gecontacteerd, op geen enkel moment gewag gemaakt van dit wantrouwen ten aanzien van zijn collega's. Deze verklaring (*post factum*) komt dan ook weinig geloofwaardig over en volstaat niet om de voorgaande vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Dat verzoeker de enige hazara zou zijn geweest op de afdeling waarvoor hij werkte, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker op het CGVS nog verklaarde dat er een paar dagen na zijn vertrek uit Afghanistan een Frans restaurant is aangevallen (adm. doss., stuk 8, gehoorverslag 11 oktober 2017, p. 16), wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat er, buiten het feit dat het bedrijf waarvoor verzoeker werkte een Franse organisatie is, geen enkele reden is om aan te nemen dat dit iets te maken zou hebben met verzoekers – overigens – ongeloofwaardig asielrelaas, laat staan dat verzoeker er een geponde vrees uit zou kunnen putten.

Om de bovenstaande redenen hecht ook de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Wat betreft verzoekers voormalige functie bij de NGO “*Première Urgence-Aide Médicale Internationale*” (PU-AMI), wordt in de bestreden beslissing op goede gronden beslist dat dit gegeven niet volstaat om verzoekers vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken en dat het loutere gegeven dat verzoeker daar gewerkt heeft, onvoldoende is om te besluiten dat hij in de toekomst een risico zou lopen op vervolging, zeker nu er om de voorgaande redenen geen geloof kan worden gehecht aan het door hem aangehaalde incident en bovendien na een onderzoek van de “facebook”-pagina van PU-AMI en uit de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt dat noch de organisatie, noch de individuele werknemers van deze organisatie er enig probleem in zagen dat hun beeltenis en hun identiteit vrijelijk gepropageerd werd, wat in een land als Afghanistan toch ook wel wil zeggen dat men zichzelf niet als doelwit beschouwt (adm. doss., stuk 21, map met ‘landeninformatie’, document nr. 5, Persbericht PU-AMI, en stuk 20, map met ‘documenten’). Door er in het eerste middel van het verzoekschrift op te wijzen dat hij magazines van de drukkerij naar de NGO bracht om deze vervolgens naar de distributeur te brengen en dat in elk magazine zijn naam wordt vermeld, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven in een ander daglicht te stellen. In tegendeel, dit bevestigt eerder wat hierover in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat noch de organisatie PU-AMI, noch de individuele werknemers van deze organisatie er enig probleem in zagen dat hun beeltenis en hun identiteit vrijelijk gepropageerd werd, wat erop wijst dat men zichzelf niet als doelwit beschouwt. Ook verzoekers verwijzing naar informatie over mensenrechten activisten is *in casu* niet dienstig, nu uit niets blijkt dat verzoeker op activistische wijze de mensenrechten verdedigde of als zo iemand zou kunnen worden beschouwd.

Wat verzoekers aangevoerde vrees om, door zijn langdurig verblijf in Europa, door de Afghaanse maatschappij en de Taliban beschouwd te worden als een ongelovige, en zijn interesse voor de getuigen van Jehova, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Uw vrees ten aanzien van de Afghaanse maatschappij en de Taliban dat u, door u langdurig verblijf in Europa, zal beschouwd worden als een ongelovige (CGVS, p. 19) is evenmin op afdoende wijze aangetoond. Het is een wijdverspreid en alom geweten (ook door de Taliban) gegeven dat er ook in Europese landen grote moslimgemeenschappen met een vrije religieuze beleving zijn. Er staat u zodoende niets in de weg om hier uw religie volledig en vrij te beleven. Ook brengt u geen enkel element aan waaruit zou blijken dat men in Afghanistan concrete aanwijzingen heeft om te denken dat u bekeerd zou zijn.

Tot slot is het feit dat u interesse toont voor de getuigen van Jehova maar niet bent bekeerd onvoldoende om te besluiten dat u vervolgd zou worden in de toekomst op basis van religie. Zoals u zelf zei wilt u niet van religie veranderen (CGVS, p. 17) en is dit slechts een vrijblijvend onderzoek naar andere religies. Het vluchtelingenstatuut kan u niet toegekend worden.”

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 20, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover als volgt:

"De door u voorgelegde documenten staven enkel uw functie bij PU-AMI, uw scholing, uw identiteit en het feit dat u contact heeft met de getuigen van Jehova, wat door het CGVS niet wordt betwist. Zodoende laten ze niet toe de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de kern van uw asielrelaas te herstellen."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook de documenten die verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift voegt, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Uit de print van een vacature waarin verzoekers plichten zouden worden omschreven (stukkenbundel verzoeker, stuk 2), blijkt hoogstens dat verzoeker magazines van de drukkerij naar de NGO bracht om deze vervolgens naar de distributeur te brengen, wat *in casu* niet wordt betwist. Over de magazines waarin verzoekers naam uitdrukkelijk werd vermeld (stukkenbundel verzoeker, stukken 3 en 4) werd hierboven reeds aangehaald dat dit bevestigt dat noch de organisatie PU-AMI, noch de individuele werknemers van deze organisatie er enig probleem in zagen dat hun beeltenis en hun identiteit vrijelijk gepropageerd werd en dat dit in een land als Afghanistan betekent dat men zichzelf niet als doelwit beschouwt.

Ten slotte vermogen ook de documenten die verzoeker bij zijn op 9 oktober 2018 bijgebrachte aanvullende nota voegt, geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Wat de drie magazines van "*Health Messenger*" (aanvullende nota verzoeker, stukken 1, 2 en 3) betreft, kan worden verwezen naar wat hierboven reeds werd gesteld over het gegeven dat zijn naam in magazines wordt vermeld. De enveloppe (aanvullende nota verzoeker, stuk 4) bevestigt louter dat verzoeker de magazines ontving van een vriend van zijn familie die in Pakistan verblijft, doch hieruit blijkt niet dat verzoeker om de door hem aangehaalde redenen een gegronde vrees zou hebben voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Aan de kopieën van twee brieven van de Sociale Raad van de Mensen in Qola-Kheish (aanvullende nota verzoeker, stukken 5 en 6) kan de Raad geen bewijswaarde toekennen. De erop aangebrachte stempels zijn immers onleesbaar en deze brieven bevatten bovendien enkel de functie ("*verantwoordelijke voor het culturele comité*"), doch niet de namen van de persoon die ze ondertekend heeft. Evenmin bevatten deze documenten de datum waarop ze zijn opgesteld. Dergelijke documenten kunnen dan ook door om het even wie en om het even wanneer zijn opgesteld en hebben geen enkel officieel karakter. Bovendien vertonen deze brieven duidelijk een gesolliciteerd karakter. Ten slotte wordt er nog op gewezen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en vermogen op zichzelf niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit onmiskenbaar blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge graad van corruptie in Afghanistan eenvoudig kunnen verkregen worden of worden nagemaakt (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 9, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde Afghaanse brieven waaruit zou moeten blijken dat verzoekers vader het geld dat verzoeker van zijn ontvoerders ontving, zou hebben gegeven aan de Sociale Raad van de Mensen van Qola-Keish. Daarenboven betreft het hier slechts fotokopieën en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hier kan finaal nog aan worden toegevoegd dat het vreemd is dat verzoekers vader de volledige bedragen die verzoeker zou ontvangen hebben aan deze Sociale Raad doneerde, terwijl verzoeker volgens zijn verklaringen van deze bedragen 500 dollar cash kreeg voor zijn reis. De visitekaartjes die verzoeker voorlegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 7) bevestigen enkel dat verzoeker werkzaam is geweest voor de NGO PU-AMI, wat *in casu* niet wordt betwist. De foto's die verzoeker voorlegt van bijeenkomsten van de getuigen van Jehova (aanvullende nota verzoeker, stukken 8 en 9) bevestigen hoogstens dat verzoeker met deze religieuze beweging contact heeft, wat *in casu* evenmin wordt betwist. Er kan evenwel niet uit worden afgeleid dat verzoeker zich bekeerd heeft tot deze religieuze beweging, laat staan dat hij een risico loopt om in de toekomst om religieuze redenen vervolgd te worden. Wat betreft de (kopie van een) foto van een gsm (aanvullende nota verzoeker, stuk 10), wordt er op gewezen dat hieruit niet blijkt door wie verzoeker gebeld werd, noch om welke redenen, noch op

welke plaats hij dit gesprek heeft gehad. Ook dit stuk toont de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten bijgevolg niet aan. Waar verzoeker nog voorhoudt dat enkel organisaties zoals deze waardoor hij belaagd werd de mogelijkheid hebben om een nummer te verbergen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aannemelijk gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker is het hier niet mee eens en betoogt in het tweede middel van het verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met de meest recente informatie. Hij wijst hierbij op het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van mei 2018 en stelt dat hij op basis van deze meer recente informatie wel degelijk een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst.

De Raad stelt echter vast dat verwerende partij bij haar verweernota een update toevoegt van de reeds aan het administratief dossier toegevoegde informatie aangaande de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul (rechtsplegingsdossier, stuk 9, bijlagen 1, 2 en 3).

Uit een grondige analyse van deze informatie blijkt dat de nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad Kabul. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger en de Afghaanse Nationale Politie de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke "*compounds*" en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht, dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat wordt getroffen door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

In casu blijkt uit de beschikbare informatie dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen door zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de “*Anti-Government Elements*” (AGE’s) die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen “*Afghan National Security Forces*” (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft Islamitische Staat (IS) sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille van de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook niet tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die naar Kabul terugkeert aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aldus is er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de informatie die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, blijkt het tegendeel niet. Deze informatie ligt immers in de lijn van wat hierboven werd uiteengezet. Waar verzoeker nog wijst op een rapport van 20 februari 2018 waarin gesteld zou worden dat de criminaliteit in de stad Jalalabad zou zijn toegenomen, wordt er op gewezen dat verzoeker niet aantoont dat hij een burger is van deze stad. *In casu* heeft de commissaris-generaal terecht de veiligheids situatie in de hoofdstad Kabul onderzocht.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker wijst weliswaar op zijn – voormalige – job bij de NGO PU-AMI, op zijn statuut als terugkeerder en op zijn interesse voor de getuigen van Jehova, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – in welke zin deze factoren met zich zouden brengen dat verzoeker een groter risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld dan andere burgers voor wie deze factoren niet van tel zijn. Hetzelfde kan worden gesteld over de door verzoeker voorgehouden verwestering. Ten overvloede kan er wat dit laatste betreft nog op worden gewezen dat verzoeker *in casu* geenszins *in concreto* aantoont dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat hij omwille van bepaalde opvattingen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Daarenboven heeft verzoeker voor het nemen van de bestreden beslissing op geen enkel moment gewag gemaakt van zijn vrees om in geval van terugkeer naar Afghanistan als “*westerling*” te worden aanzien.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.12. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN

